

at bestemme Sandstenens Nordgrænse, og dels for nogenlunde at bestemme Omridsene af denne af Europæer kun en enkelt Gang besøgte Fjord. Medens Sandstenens Grænse i det Hele taget er i denne Dal mellem Kagsfiarsfuk og Lasiusfiarsfuk, saa er det dog langt fra en saa skarp Linie som den paa Kortet antydede; snart slaar den store Bugter, og snart rager et Sneisparti op af Sandstenen, og snart træffes isolerede Sandstenspartier. Som det ved Sammenligning mellem vort Kort og tidligere Kort vil ses, har Bunden af Sermilik et væsentligt andet Udseende, end det de tidligere Kort angave, idet den har tre store Bugter, Lasiusfiarsfuk, Lasiusfiarsfuk og Rangerbluaik. Omridsene ere kun stizzerede, da en nøiagtigere Optagen vilde tage langt mere Tid, end jeg turde anvende derpaa. Omkring disse Bugter og paa en Ø i Lasiusfiarsfuk faas flere vel bevarede Ruiner Ved Odden Amagsiwiik, Sydost for Kagsfiarsfuk træder Sneisen igjen frem i Stranden og danner Kysten forbi Nugarisfuk til Musatut, hvor Sandstenen igjen gaar helt ud til Kysten. Fra Kagsfiarsfuk gif vi over Fjorden til Utanerisfot ved Overbærestedet. Bugten her har utvivlsomt været de gamle Nordboers Falgeriswiik, og Thormodsheller vil ligeledes utvivlsomt ved at søges efter kunne findes her i Nærheden. Efter at have faaet en Grønlander, Godtfred, fra Sgalito med i Baaden, afreiste vi til Ukliarusik ved Kiagtut, hvorfra jeg, som ovenfor nævnt, endnu engang vilde prøve paa, langs Fjeldryggen mellem Kiagtut og Koroik Bræen at trænge frem til, ja om muligt ud paa Isen. Ledsfaget af de to Grønlandere, Johan Dahl og Godtfred, gif jeg da den 10de Juli Kl. 9 $\frac{1}{2}$ om Aftenen, thi da vi ikke kunde føre et Telt med, og da det endnu var temmeligt lyst om Natten, besluttede jeg at bruge denne til at gaa' i, og at hvile om Dagen. Foruden et Leppe til os hver, noget Neb og en Riffel, medførte vi Proviant for 6 Dage. Vi fulgte først Elven Kugsuaik indtil Enden af Bræen, derpaa gif Weiien temmeligt steil op til en Spide af c. 300m., og derpaa blev Terrainet, idet vi stadig stige høiere og høiere, ligesom paa Nordfiden af Bræen, mere ujevn, idet vi snart maatte stige op ad Bakker paa 200—300m, for strax efter igjen at stige næsten lige saa langt ned. I Begyndelsen holdt vi os mere langs Kanden af Kiagtut Bræen; men efterhaanden tvang Terrainet os til at gaa mere midt ad Fjeldryggen. Efter 7 Timers uafbrudt Gang vare vi naaede omtrent 1 $\frac{1}{2}$ Mil frem og vare komne op til en Spide af 600m. Her lagde vi os, dækkede af vore Lepper, til at sove under en stor Sten. Kl. 11 $\frac{1}{2}$ Formiddag gif vi videre. Kl. 3 Eftermiddag naaede vi op paa en 886m (2,822') høj Fjeldtop c. $\frac{1}{2}$ Mil fra, hvor vi havde gjort Holdt, og her havde vi en fortrinlig Udsigt over Isen til Somfrulandet. Afstanden antoges at være c. 2 Mil, hvad ogsaa senere, ved Sammenligning mellem de paa denne Tur bestemte Punkter og Somfruernes Beliggenhed, viste sig at være nogenlunde rigtig. Isen saas at være stærkt kløftet, og begge Grønlanderne erklærede strax, at det var overordentligt vanskeligt, maaske umuligt at gaa derover; i alt Fald vilde det være unyttigt at prøve paa det; thi havde Landet været beboet, og vi altsaa, uden at være besværede af Lepper og Proviant, kunne have begivet os paa Wei, med den Forvisning at kunne faae, hvad vi trængte til, derovre, kunde det vel nok have ladet sig gjøre; thi vi vare enige om, at Isen her neppe var mere kløftet end der, hvor vi for nogle Dage siden var gaaet over den; men tillige vare vi enige om, at paa een Dag lod Luven derover til sig neppe udføre, og uden Proviant var et Ophold derovre umuligt. Dabl, der oftere i Omegnen af Godthaab havde været paa Hensjagt paa de saakaldte Nunataker, isolerede Fjeldtoppe, der rage op af Isen, sagde, at saa kløftet Is havde han aldrig set der, ligesaa bred en Strækning, som der her var Tale om, lod sig der uden Vanskelighed passere. Dette stemmer jo ogsaa med Dallagers Beretning. Da jeg imidlertid gjerne vilde gjøre et Forsøg i det Mindste paa at komme ud paa Isen, overtalte jeg Dahl til at følge med, hvorimod den anden Grønlander ikke lod sig bevæge og derfor blev tilbage. Vi toge kun lidt Proviant, Riflen og to Stænger og begyndte Nedstigningen. Denne der viste sig vanskeligere, end jeg havde ventet, men Grønlanderne rigtignok forudsagt, blev efterat vi vare stegne ca. 300m ned, afbrudt af en omtrent af samme Spide værende næsten lodret Fjeldvæg, der gif lige ned paa Isen. Efter i nogen Tid forgjæves at have søgt en Nedgang, maatte jeg paa Grund af Træthed give tabt, og efter i nogen Tid at have udhvilet, gif vi tilbage til Bagagen og den efterladte Grønlander, hvor vi overnattede. Kl. 4 næste Formiddag brøde vi op og kom tilbage til Teltet Kl. 5 $\frac{1}{2}$ Eftermiddag.

Endsfjendt det kun er en forholdsvis kort Strækning ca. 4 Mil, maalt paa Kortet, fra Kiagtut og til Somfrulandet, saa maatte jeg dog opgive Haabet om at naae derud; thi selv om man med yderste Anstrengelse kunde have naaet derud, saa vilde vi dog intet Udbytte have faaet; thi uden Lepper og Proviant maatte vi strax have begivet os paa Tilbageveien, da en Bestigning af de henimod 1,500 m. høje Somfruener vilde, hvis det forøvrigt var muligt, have krævet et Ophold af i det Mindste 2 à 3 Dage, og til et saa langt Ophold paa et saadant Sted udtrævedes en Dagage, som vi umulig kunde have ført med os.